

Úvod

Možná draci nikdy neexistovali fyzicky, ale existovali v lidské mysli jako způsob, jak si vysvětlit svět, strachy i sny. A možná právě proto jsou tak silní – protože žijí v příbězích, které si předáváme po tisíciletí. příbězích, které si předáváme po tisíciletí. A jeden z těch nejznámějších draků se prý kdysi usadil právě tady, pod Wawelským návrším. A tady začíná naše vyprávění.

Tyto příběhy jsou z pohádkového města, kde vše začalo bojem s drakem. Města, které prožilo časy obrovské lásky, ale také neuvěřitelné bolesti, která ho přetvářela do dnešní podoby. Toto starobylé a romantické místo vypráví poutavé mystické příběhy a je plné záhadných míst. Tak se dobře usad'te a poslechněte si povídání o minulosti města Krakova.

Legenda o krakovském drakovi (Smoku Wawelskim)

Kdysi dávno doputovala družina krále Kraka k řece Visle a rozhodla se na Wawelském návrší vybudovat své sídlo. Dílo jim šlo neuvěřitelně od ruky, a tak za pár let postavili nádherný hrad Wawel a v podhradí vzniklo město, kde pobývali řemeslníci a farmáři.

Na rynku v podhradí se konaly každý den trhy a lidé tam obchodovali se svými produkty, klábosili spolu a smáli se. Na rynku měl svoji dílnu i mladý švec Skuba, který šil boty pro celé město. Byl velice šikovný, a tak si ho často zval i král Krak do hradu, aby ušil boty pro něj a jeho dvě dcery. Krakovy dcery se jmenovaly Wanda a Hedvika. Wanda byla velká bojovnice, ovládala skvěle boj s mečem a ráda jezdila na koni do okolních lesů na lov. Naopak Hedvika

byla klidná, rozvážná a spravedlivá. Ráda četla knihy a pomáhala otci při těžkých vládřských rozhodnutích.

Když Skuba přišel poprvé k Hedvice, aby jí vzal míru na nové střevíce, okamžitě ho okouzila a on se do ní bláznivě zamiloval. I Hedvice byl Skuba moc sympatický, a tak si ho často zvala k sobě pod záminkou opravy nebo šití nových bot. Bylo jí velice příjemné, když byli spolu, povídali si a drželi se za ruce. A Skuba se také snažil – šil své lásce stále krásnější a barevnější střevíčky. Po čase měla Hedvika plnou komnatu střevíců a už ani nevěděla, které si má obout.

A tak si lidé žili šťastně pod vládou moudrého a spravedlivého Kraka. Byl to život jako pohádka – až do dne, kdy se na obloze poprvé objevil obrovský drak a usadil se v jeskyni pod Wawelským návrším. Nebyl to ledajaký drak – byl to Skupiec, drak, který terorizoval celou

krajinu. Jeho dech byl plný kouře a oheň, který chrlil, ničil vše, co mu přišlo do cesty. Začal požírat dobytek v okolí hradu, a když se lidé pokusili zvířata ukrýt, začal požírat i lidi.

Král Krak začal problém s drakem ihned řešit, a tak poslal vyslance do širokého okolí s nabídkou pytle plného zlata pro toho, kdo zabije Smoka. A skutečně – mnoho rytířů a statečných mužů se pokusilo s drakem bojovat, ale žádnému z nich se to nepodařilo. Všichni buď zemřeli v plamenech, nebo se s hanbou vrátili s nepořízenou.

Celé království tehdy zachvátil obrovský hlad. Smok už sežral všechnen dobytek a když měl hlad a nenašel nic k jídlu, spálil vzteky všechna úrodná pole. Hrozilo, že celé město vymře hladem nebo v tlamě draka. Lidé už téměř přestali věřit, že se najde někdo, kdo by Smoka porazil.

Smutek a obrovský strach visely nad městem jako těžký mrak. Král už ztrácel naději, a tak v zoufalství vyhlásil, že k pytlí zlata přidá i ruku jedné ze svých dcer.

Když se tuto zprávu doslechl Skuba, byl nejdřív velice smutný – bál se, že přijde o svou milovanou Hedviku. Nedokázal si představit, že by sám bojoval s drakem. Nebyl silný, ani neuměl bojovat, ale měl obrovské srdce poháněné láskou. A tehdy si vzpomněl, jak jednou vykuřoval sklep sírou, aby vypudil myši, a jak hrozný dým a zápach z této výhně vycházel. A že hořící síru nemohl uhasit – musel počkat, až dohoří.

A tak se mu zrodil v hlavě geniální plán. Vzal ovčí kůži a naplnil ji sírou a dehtem, aby vypadala jako skutečná ovce. Když byla hotová, polil ji čerstvou krví a odvezl v noci na trakaři k dračí jeskyni.

Ráno, když se hladový drak probudil a uviděl ovci před jeskyní, okamžitě ji ošlehl plamenem, aby byla správně propečená, a nic netušíc ji spolkl jako malinu... Jenže síra s dehtem se zapálila od dračího plamene a začala doutnat v jeho břicho. Draka to neskutečně bolelo, a tak běžel k Visle a začal pít, aby plamen uhasil. Jenže hořící síra se hasí obtížně – a tak pil a pil, až se mu najednou roztrhlo břicho a s hrozným řevem zemřel.

A začalo se slavit! Skuba dostal ruku své milované Hedviky. A lidé dali na počest králi, který tak moudře rozhodl a dal šanci lásce, aby porazila zlo, tomuto městu jméno Krakov.

Pro všechny obyvatele Krakova zůstal tento příběh, kde se zlo podařilo porazit láskou dodnes, hluboko v srdci. A stále si ho připomínají. A víte, co se povídá, že prý Krak byl Čech a k Visle přišel se svou družinou z Česka. Ale to je jenom pověst... kdo ví, jestli to tak skutečně bylo.

© Koky

